

Търновско и Горне-Ореховско. Сливенци имат голѣмъ интересъ да се доизкара следъ туй шосето Сливенъ—Ичера—Котелъ—Османъ—Пазаръ, което ще ни приобщи съ Котленския край и ще ни свържи съ Шуменско и Разградско. Не по-малка полза ще имаме и отъ продължението и довършването на шосето Сливенъ—Бинкось—Твърдица—Казанлъкъ, съ огледъ къмъ евентуалното му продължение къмъ столицата на България презъ Калоферъ—Карлово—Сопотъ—Копривщица—Пирдопъ, паралелно съ проектираната ж.-п. линия.

Нашиятъ градъ се е славилъ като лозарски и винарски центъръ отъ незапомнено време. Презъ турското робство лозята сж заемали почти сжщото пространство по склоноветъ на планинитъ на изтокъ и на западъ отъ града, каквото заемаха въ първитъ години следъ освобождението—около 20,000 декара. Филоксерата ги унищожи и предприемчивия сливенски лозар трѣбваше да почне възобновяването имъ съ американски подложки. Днесъ имаме около 17,000 декара американски лозя, които даватъ средно 3—400 кгр, грозде на декаръ. Бъдащото на лозарството зависи единствено отъ организрането износа на десертни грозда и вино. За Сливенъ е по-важно износа на вино, а това до голѣма степенъ зависи отъ модерното му преработване. Създаването на кооперативната изба „Шевка“ е въ това отношение цѣнно дѣло за града ни, но желателно е да се направятъ всички усилия да разшири помѣщенията и резервуаритъ си за да може да обхване болшинството отъ лозаритъ и тѣхното грозде.

Въвеждането на американската подложка създаде въ града ни едно цветуще пепиниерство, което бѣше достигнало да изнася нѣколко милиона благородни лозови прѣчки. Въ последнитъ години, обаче, настѣпи криза въ това производство и за сега то се ограничава само въ износъ за Гърция, безъ голѣми надежди за бъдаще.

Отъ други земледѣлски култури по-застѣпени сж и могатъ да вирѣятъ: тютюнъ, слънчогледъ, цвекло, зеленчукови градини, овощни градини, черници. Правени сж въ малкъ размѣръ задоволителни опити съ памукъ и фаетъци. И други индустриални растения даватъ добъръ резултатъ. Почвата въ околноститъ на града е подходяща за най-разнообразни култури. Сега се обсъжда проекта за напояване и наторяване на Краставо поле за да се превърне въ плодородна площ едно пустѣюще пространство отъ около 20,000 декара.

Скотовѣдството въ града ни е въ погрешна посока. Увеличението на козитъ е въ всеко отношение пакоетно. Овцевѣдството не е рентабилно. Ние трѣбва да развиемъ краварството и млѣкарството, свиневѣдството и огояването на доби-

тъкъ за правене на консервирани продукти по модеренъ начинъ, Прочутата Сливенска пастарма трѣбва наново да дойде на предишната си висота и да я надмине. За да стане това, необходимо е, отъ една страна, да се засили производството на фуражни растения и ливадарството, а, отъ друга, да се построи модерна кланица чрезъ частни, кооперативни или общински средства.

Голѣмъ поминѣкъ ще се създаде и съ засилване на бубарството, кокошарството и пчеларството, които за сега сж слабо застѣпени.

Една значителна частъ отъ населението се препитава съ изсичането и продажбата на дървенъ материалъ, особено за гориво, въ близкия балканъ. Туй е способствувало за безразборното изсичане на околнитъ гори и обезлесяването на склоноветъ около Сливенъ. Въ това отношение града ни има голѣмъ пасивъ отъ освобождението насамъ.

Безполезно е да изброяваме всички поминѣци и фактори, които влизатъ като елементи и на икономическия животъ въ града ни следъ освобождението. Днесъ можемъ да се похвалимъ съ единъ новъ факторъ, който ще допринесе много и за икономическото му повдигане—електрификацията на Сливенъ. Тѣкмо въ деня на тържеството, по случай петдесетгодишнината отъ освобождението, електричеството ще блѣсне и при неговата свѣтлина ще имаме възможността да видимъ, въ какво сме направили стѣпка напредъ и въ какво сме останали още назадъ. То ще освѣтли и пременитъ ни и дрипавинитъ ни.

Едно общо сравнение ще ни даде донѣкъдѣ представа, какво е икономическото състояние на града ни. Че има мизерия, че липеватъ поминѣци' че сме доста одрипавѣли, че града ни е останалъ много назадъ въ благоустройствено отношение и прилича на оборената кѣща на западна богаташъ,—това е безспорно. Но, отъ друга страна, бѣде въ очитъ факта, че въ 1885 година Сливенъ и Шуменъ сж имали почти еднакво население, около 23,000 души. А днесъ, споредъ последното преброяване, Шуменъ е намалѣлъ на 22,000 души, когато Сливенъ е достигналъ до 29—30,000 души.

Това е утешително. То показва, че въпреки всички изкуствени спѣнки и пренебрежения отъ страна на държавата (отначало окръга и частъ отъ окр. сѣдъ, кѣсно прокарване на желѣзницата и на пѣтища и пр.), Сливенъ, макаръ и бавно, все расте, прогресира и намира съ какво да изхрани населението си.

Близкото бъдѣще крие още по-благоприятни условия за напредѣка му, стига да удвоимъ усилия!

С. Г.

